

технологій зумовлює її індивідуалізацію, формування нових ринків товарів та послуг. Комп'ютеризація трудової сфери, поширення інформаційних технологій спричиняє, як зазначає О. Грішнова «поступове виникнення нових робочих місць і професій висококваліфікованої праці, нових вимог до знань та умінь працівників, потребує високого рівня та постійного підвищення кваліфікації у нових видах діяльності на передових підприємствах» [2, с. 153]. Розвиток мережових технологій зумовлює необхідність появи інновацій у сфері праці, які за твердженням М. Семикіної є «результат не індивідуальної, а сукупної трудової діяльності, яка передбачає координацію дій підрозділів, що беруть участь у створенні інноваційного продукту, узгодження їхніх інтересів із врахуванням вимог ринку» [3, с. 41].

Вищезазначене дозволяє зробити висновки щодо посилення ролі мережових технологій у формуванні нових видів зайнятості – дистанційної, надомної, самозайнятості, наслідком яких є ефективна зайнятість населення, розширення можливостей пошуку нових або додаткових джерел заробітків, що повинні ґрунтуватися на формуванні СК високої якості – довірі, узгодженості дій, ціннісних орієнтацій на підтримку ділової репутації, солідарності, соціальної відповідальності партнерів.

Література

1. Волчкова Г.К. Соціальний капітал в умовах трансформації зайнятості в Україні: тенденції формування та напрями регулювання / Г.К. Волчкова // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності: Збірник наук. праць. – Маріуполь:ДВНЗ «ПДТУ», 2015. – Вип. 2(12), Т.1. – С. 176 – 183.
2. Грішнова О.А. Економіка праці та соціально-трудові відносини: Підручник [Текст] / О.А. Грішнова. – К. : Знання, 2004. – 535 с.
3. Інноваційна праця : діагностика проблем, важелі активізації : монографія / М.В. Семикіна, С.Р. Пасека та ін. / за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. М.В. Семикіної. – Черкаси: Видавництво «МАКЛАУТ», 2012. – 320 с.

Воробей В.М., студ. гр. АГ-13-2

Науковий керівник: к.е.н., доц. Збаржевецька Л.Д.
Кіровоградський національний технічний університет
м. Кіровоград, Україна

НЕВИРІШЕНІ ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Аграрний сектор є одним з пріоритетних та стратегічних напрямів розвитку економіки України. Разом з тим, повноцінний розвиток сільського господарства є можливим за умов здійснення постійних та значних інвестиційних вкладень, ресурсний потенціал яких є достатньо обмеженим у вітчизняних сільгоспвиробників, а тому важливим є пошук можливостей

збільшення інвестицій у аграрний сектор використовуючи фінансові ресурси національної економіки.

Проблеми агророзвитку висвітлені у працях науковців і практиків, зокрема В. Валентинова, П. Гайдучького, М. Дем'яненка, С. Зорі, І. Кириленка, П. Макаренка, В. Месель-Веселяка, І. Михасюка, А. Мельник, О. Могильного, В. Назаренка, Б. Пасхавера, М. Павлишенка, Н. Попова, П. Саблука, О. Онищенко, Т. Осташко. сектор економіка реформа

Сільськогосподарські підприємства виробляють 44,9% валової продукції сільського господарства, у т.ч. 45,1% продукції рослинництва і 44,7% продукції тваринництва. Господарства населення виробляють більшу частину валової продукції сільського господарства – 55,1%, у т.ч. продукції рослинництва – 54,9%, тваринництва – 55,3%. У структурі виробництва продукція рослинництва складає 58,4%, тваринництва – 41,6%. Найбільшу частку виробництва забезпечують картопля, овочі та баштанні продовольчі культури – 23,8%, вирощування худоби та птиці – 23,1%, зернові та зернобобові культури – 16,3%, технічні культури – 11,7%.

Незважаючи на проблеми, які притаманні сучасному етапу розвитку сільськогосподарського виробництва, Україна повинна розвивати виробничі потужності сільського господарства, щоб у найближчі декілька років сільськогосподарська продукція могла вийти на світовий ринок і конкурувати з продукцією інших розвинутих країн світу.

Ключовими проблемами розвитку аграрного сектору економіки України є:

- нерівномірність розвитку різних форм господарювання (укладів) при послабленні позицій середньо-розмірного виробника внаслідок створення для різних за розмірами та соціальним навантаженням економічних суб'єктів формально однакових, але не рівних умов господарювання;
- недостатність нормативно-правових засад та відсутність мотивації до кооперації та укрупнення дрібних сільськогосподарських виробників в рамках сільських громад, низька товарність виробництва продукції, ослаблення економічного підґрунтя розвитку сільських громад;
- нестабільні конкурентні позиції вітчизняної сільськогосподарської продукції та продовольства на зовнішньому ринках через не завершення процесів адаптації до європейських вимог щодо якості та безпечності сільськогосподарської сировини та харчових продуктів;
- низькі темпи техніко-технологічного оновлення виробництва;
- ризики збільшення виробничих витрат через зростання зношеності техніки, переважання використання застарілих технологій, при зростанні вартості невідновлювальних природних ресурсів в структурі собівартості;
- значні втрати продукції через недосконалість інфраструктури аграрного ринку, логістики зберігання;
- відсутність мотивації виробників до дотримання агроекологічних вимог виробництва;
- обмежена ємність внутрішнього ринку сільськогосподарської

продукції та продовольства, обумовлена низькою платоспроможністю населення;

- недостатня ефективність самоорганізації та саморегулювання ринку сільськогосподарської продукції та продовольства, складність у виробленні консолідованої позиції сільськогосподарських товаровиробників у захисті своїх інтересів;

- непоінформованість значної частини сільськогосподарських виробників про кон'юнктуру ринків та умови ведення бізнесу в галузі;

- незавершеність земельної реформи.

Стратегічними цілями розвитку аграрного сектору є, серед іншого, гарантування продовольчої безпеки держави, яку планується забезпечити шляхом пропонування основних видів вітчизняної сільськогосподарської продукції (зерна, молока, м'яса, цукру, яєць, олії соняшникової, овочів) на рівні не менш як 80% відсотків попиту внутрішнього ринку.

Поставлені стратегічні цілі планується досягти за допомогою таких пріоритетних напрямків, як:

- забезпечення продовольчої безпеки держави (в тому числі шляхом забезпечення якості та безпечності харчових продуктів, дотримання вимог до їх виробництва у результаті удосконалення системи сертифікації виробництва і стандартизації, впровадження на усіх підприємствах переробної та харчової промисловості систем управління якістю та безпечністю харчових продуктів);

- удосконалення технічного регулювання (в тому числі шляхом адаптації технічного регулювання безпечності продукції до вимог ЄС і СОТ);

- регулювання ринків (в тому числі шляхом поступового скорочення переліку об'єктів державного цінового регулювання і способів адміністративного регулювання цін, стимулювання споживчого попиту у результаті запровадження програм адресної підтримки малозабезпечених категорій населення).

Галах О.В., студ. гр. АДМ-13М, Глевацька Н.М., к.е.н, доц.
Кіровоградський національний технічний університет
м. Кіровоград, Україна

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА

Організаційна структура повинна відповідати стратегії організації, забезпечити оперативну взаємодію з зовнішнім середовищем організації, забезпечити якісне та своєчасне досягнення основних цілей організації [2].

Все це досягається з допомогою сучасних інформаційних технологій, які дають можливість здійснювати всебічну комп'ютеризацію рішення